

## *Nepăsare, indiferență, minciună....!?!?*

Omul zilelor noastre se află sub amprenta certitudinii, a palpabilului, a primirii unor răspunsuri imediate la problemele de zi cu zi. Speranța atingerii unor idealuri urmărește un timp cât mai scurt în împlinirea a ceea ce ți-ai propus. Această certitudine exclude însă așteptarea și speranțele nelimitate în venirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. La momentul respectiv, Aceasta va înlătura pe cei cuprinși doar de realitățile veacului acestuia. Cu nădejdea împlinirii, creștinul trebuie să lucreze continuu atât sufletește cât și trupește pentru a primi ceea ce Dumnezeu Însuși a promis ca răsplată tuturor celor ce-I urmează învățătura. Pentru aceasta S-a întrupat Iisus Hristos ca să ducă la împlinire planul Tatălui – desăvârșirea naturii umane. Dacă n-ar fi această fază finală, ar fi zadarnică toată viața noastră în Hristos.

În acest context problemele care ar trebui să ne invadeze trupul și sufletul nu necesită nicidecum amânare:

*Suntem oare interesați de împlinirea noastră ca oameni?*

*Credem că adevărul va birui vreodată?*

Din păcate răspunsurile sună mereu cam așa: bineînțeles că vrem să ne împlinim din punct de vedere material. Cât despre adevăr...., nici nu apuci bine să deschizi gura și deja ești luat în răs-o discuție constructivă este din ce în ce mai greu de deschis pe acest subiect, într-o societate care vede peste tot lipsa de adevăr iar rezolvarea problemelor e de mult timp pusă pe seama banilor. Nu știu câți dintre noi mai sunt mișcați de o astfel de problemă deja cunoscută dar din păcate nerezolvată pentru unii. Eu cred însă că semnalul de alarmă este mereu binevenit într-o lume atât de agitată. Dintotdeauna a fost așa și așa va rămâne. Fiecare vorbește de perioada în care trăiește ca fiind cea mai dificilă și se erijează în victimă a timpului său. Că societatea evoluează, nu se poate nega nicidecum dar cursul vieții rămâne același: naștere - viață – moarte. Interesul sau dezinteresul pentru dragoste, credință, adevăr sunt cele care pot modifica pulsul și cursul vieții. Par doar niște lozinci dar sunt sigur că mulți dintre dumneavoastră ați fost cândva loviți de lipsa lor la cei de lângă voi. Este dureros, deoarece, după ce ne confruntăm cu acestea, în loc să ne întărim și să luptăm mai mult pentru realizarea lor, devenim ca ceilalți spunând simplu: așa sunt vremurile. Frumoasă scăpare și de ce să nu recunosc utilă în condițiile actuale. Să nu uităm că nu facem decât să ne limităm la “actual” și să ignorăm cu dezinvoltură scopul pentru care am fost creați: unirea cu Dumnezeu care începe “acum” și se va desăvârși “dincolo”.

În acest sens Sfinții Părinți vorbesc de un sens al acestei vieți când omul face din ea o călătorie conștientă spre moarte și spre cele de după ea ca o țintă, ca o împlinire.

**Teodor al Edesei** afirma în acest sens: “Cel ce călătorește fără țintă se va osteni în deșert”<sup>1</sup>. Această scop impune însă o trăire duhovnicească, o abandonare a vieții pământești în materialitatea sa și o îndreptare spre duhul învățaturii Evangheliei. “Dacă viețuiți după trup veți muri, iar dacă uciideți cu Duhul faptele trupului veți fi vii” (Rom. 8,13). Aceasta trebuie să o facem din iubire de

---

<sup>1</sup> Sfântul Maxim Mărturisitorul – Filocalia – vol. I <<Învățătura despre viața morală în 170 de capete>>, traducere de Pr. Stavr. Dr. D. Stăniloae, Sibiu 1947, Tipografia Arhidiecezană, p. 12.

Dumnezeu care a primit moartea pentru ca noi să putem muri cu El, să ne predăm Lui în această viață pentru a fi dincolo prezenți. Continuitatea între viața corporală și viața veacului ce va să vină (I Tim. 4,8) este, deci, doar întreruptă.

Dumnezeu n-a făcut moartea și nu se bucură de pieirea celor vii. El a zidit toate lucrurile spre viață; pe om l-a zidit spre nestricăciune și l-a făcut după chipul ființei Sale. Trebuie să existe teamă de păcate și nu de moarte. Să nu ignorăm că indiferența față de Dumnezeu duce la pierderea stării de iubire pe care o are față de noi și ajungem astfel robii păcatului care devine a doua natură. Firea dumnezeiască a luat firea umană tocmai pentru a ne ridica din starea decăzută a păcatului. Cuvintele Sfintei Scripturi și a Sfinților Părinți sunt mai mult decât elocvente. Considerate însă învechite de o societate care e pornită parcă să încurajeze numai schimbarea ele rămân o mărturie vie pentru creștinul adevărat. Manifestarea lucrării în lume a lui Dumnezeu Cel Întreit în Persoane nu poate fi simțită decât de cei ce conștientizează valoarea Evangheliei și trăiesc în Biserică și prin Biserică adevărul.

Prin jertfa și Învierea Fiului ceva radical s-a produs în starea și istoria umanității: a apărut puterea învierii, a vieții care șterge frica de moarte. Prin puterea Crucii, umanitatea a fost eliberată, fiind scoasă din starea de victimă în care era ținută. Ceea ce părea a fi de neînlăturat a fost biruit de puterea divină a lui Hristos.

În mișcarea istoriei apare o altă mișcare, aceea a Împărăției viitoare. Întruparea și învierea nu au numai o rezonanță de memorial, de amintire a evenimentelor, ci și o rezonanță de anunțare a viitorului, de pregătire a ceea ce va veni. Tatăl Ceresc coboară spre noi prin prezența Sa în Sfintele Taine, pentru ca omul să perceapă și să simtă mai aproape dumnezeirea. Fără a conștientiza totalmente, omul are libertatea deplină de la Creator de a alege ce crede de cuviință pentru prezentul și viitorul său. Aceasta este frumusețea vieții și împlinirea ei se lasă așteptată până dincolo de moarte. Ea își are parfumul și misterul ei atât timp cât nu știi ce va urma și, de aceea, trebuie trăită profund pentru că e prima și ultima de acest fel<sup>2</sup>.

Societatea te copleșește în stilul în care a fost construită și nici nu suportă o schimbare radicală; în consecință, numai cei ce scapă de tirania tiparului social rămân cu adevărat oameni. E greu dar nu imposibil. Dacă vrei să simți că trăiești și să nu-ți pară rău mai târziu pentru ce faci astăzi, înarmează-te cu armele adevărului, dragostei, răbdării și atunci orice sacrificiu pe care l-ai face ar lovi cel mult în tine dar nicidecum în aproapele. La ce bun oare să ne facem că trăim și să spunem că iubim de vreme ce minciuna e astăzi adevăr și adevărul minciună? Acesta nu-i decât ignoranță față de Hristos, Fiul Lui Dumnezeu Întrupat.

Tot ce-i divin trebuie respectat și orice tentativă de a ignora creația atrage după sine urmări. Nu ni se cere frică sau teamă de divinitate ci înțelegere și conlucrare pentru a îndepărta și a vindeca neajunsurile vremurilor în care trăim. Să reprezinte aceste rânduri: *Nepăsare...., Indiferență...., Minciună...?* Acolo unde încă mai este, conștiința va găsi răspunsul și-l va pune poate și-n practică.

Nădejde  
George-Daniel

Revista *Credința Ortodoxă*, a Ep. Romanului – Nr. 10, Oct. 2002, p.15.

---

<sup>2</sup> Pavel Coruț -Legea vieții- pag.56.